איך מרישה הקטנה הערימה על דוב

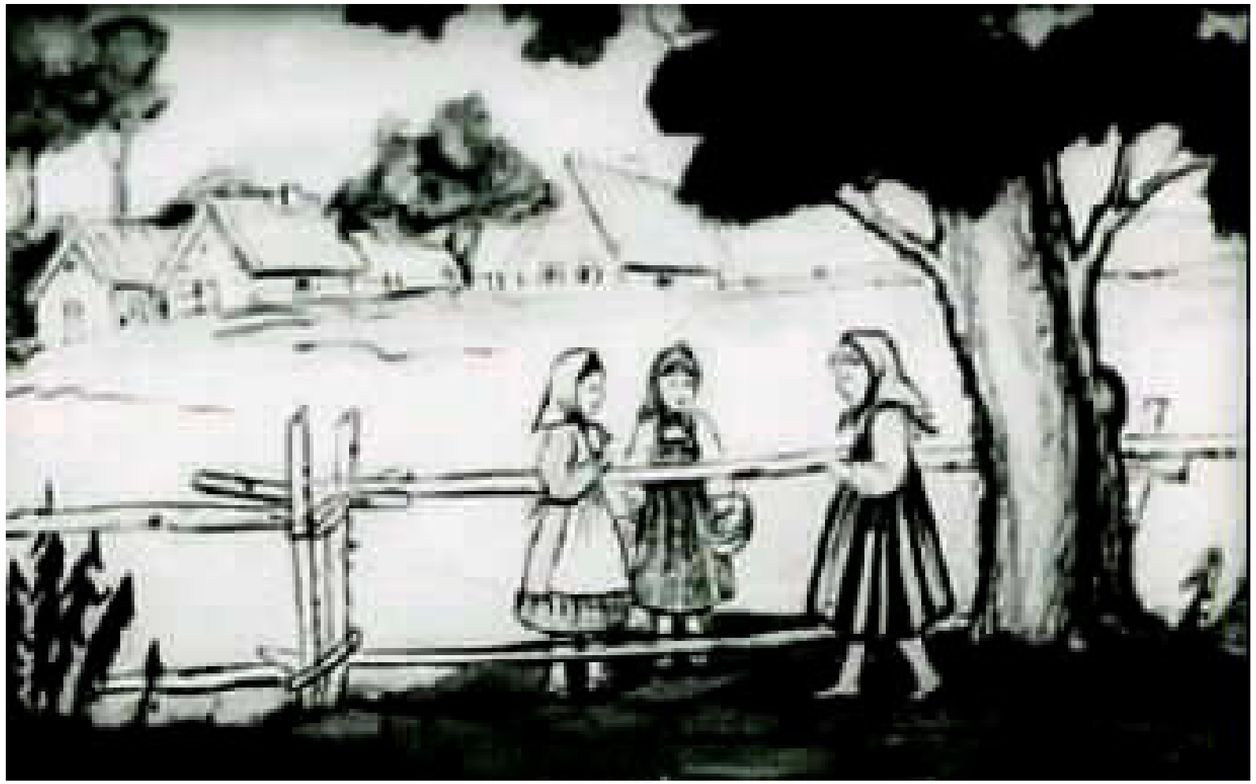

אנו הולכות ליער. בואי אתנו מרישה.

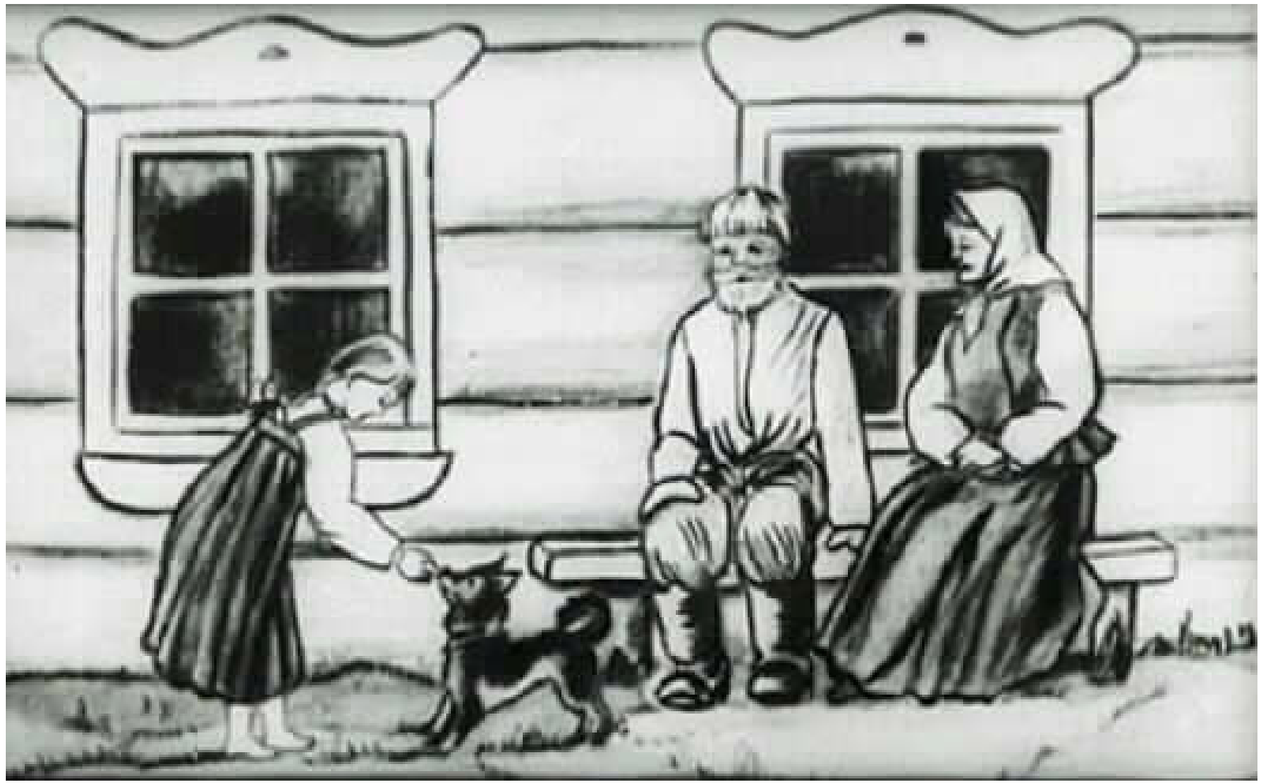

אצל סבתה אניאלה וסבא מיכאל
חיה נכדה ושמה מרישה.

אנא סבא, אנא סבתא, תרשו לי ללכת הוספת עם חברות.

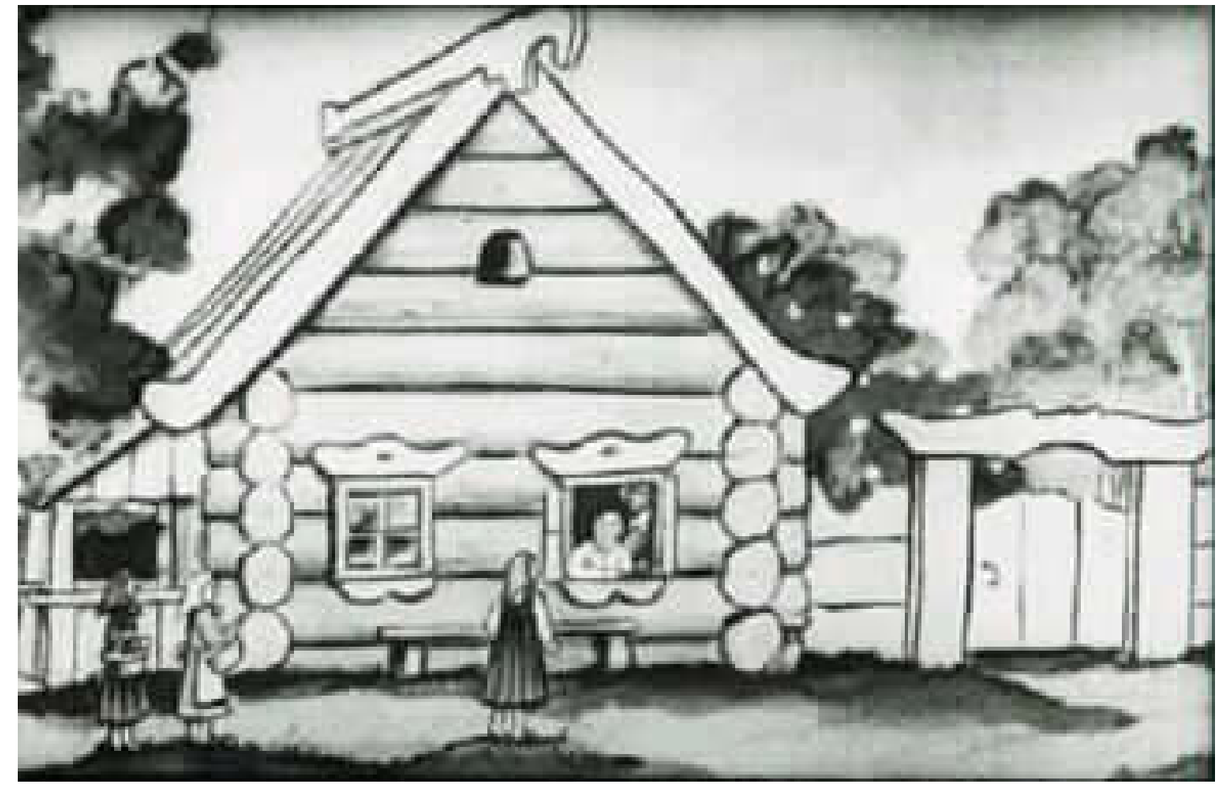

אוספת מרישה הקטנה פטריות וגרגירי יער.

"אך איפה החברות? אינני רואה אותן."

"הי! הי!" קראה מרישה באמצע יער עבות.
הכל לשווא, איש לא שמע.

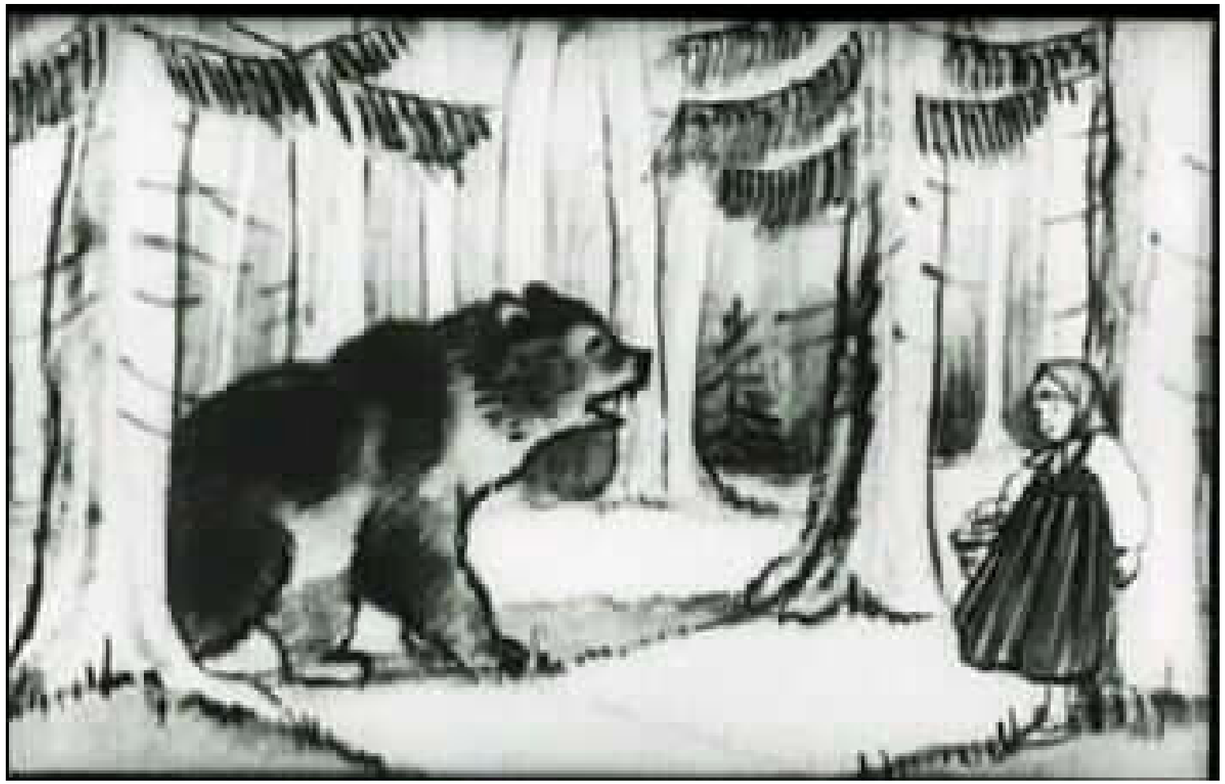

אבל שמע אותה דווקא דוב גדול, שעיר

הוא נהם באיום "בואי לבית שלי!"

"את תהי המשרתת שלי. נקי את הבית שלי, ילדה. תתחילי מיד."

הלך הדוב, נעל את הבית, ומרישה רק חושבת איך לברוח מכאן

"אני יודע על מה את חושבת" אומר הדוב "יודע בדיוק. אם תנסי לברוח אוכל אותך מיד!"

"אבל בעל הבית, אולי תרשה לפחות לבקר אצל הסבים, להביא להם לחמניות לארוחת ערב?"
"לא תלכי מכאן. תכיני ואביא להם בעצמי" נהם הדוב.

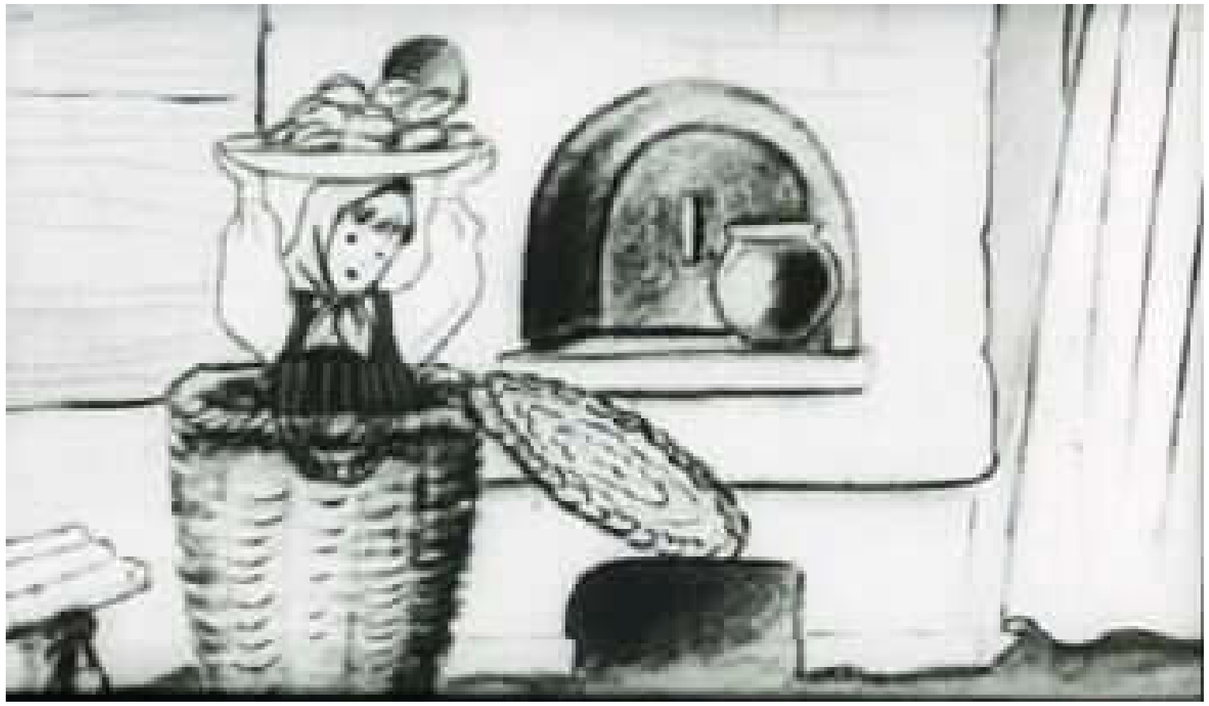

"אכין עבורם לחמניות טריות, אבל שלא תעז לטעום מהן. אשב על עץ אלון גבוה ואעקוב אחריך שלא תפתח את הסל."

הדוב יצא ומרישה נכנסה לסל. שמה מעליה מגש עם לחמניות וסגרה את המכסה היטב.

הדוב לקח את הסל ויצא לדרך מהר. צריך להביא את הלחמניות לסבים לארוחת ערב.

הלך כברת דרך והתעייף. התיישב לנוח ופתאום שומע מאחור "אני רואה את הכל מהאלון! תמשיך ללכת. כבר מאוחר!"

הכלבים הריחו את הדוב. "אבוי! עוד ינשכו אותי ויקרעו את הפרווה!"

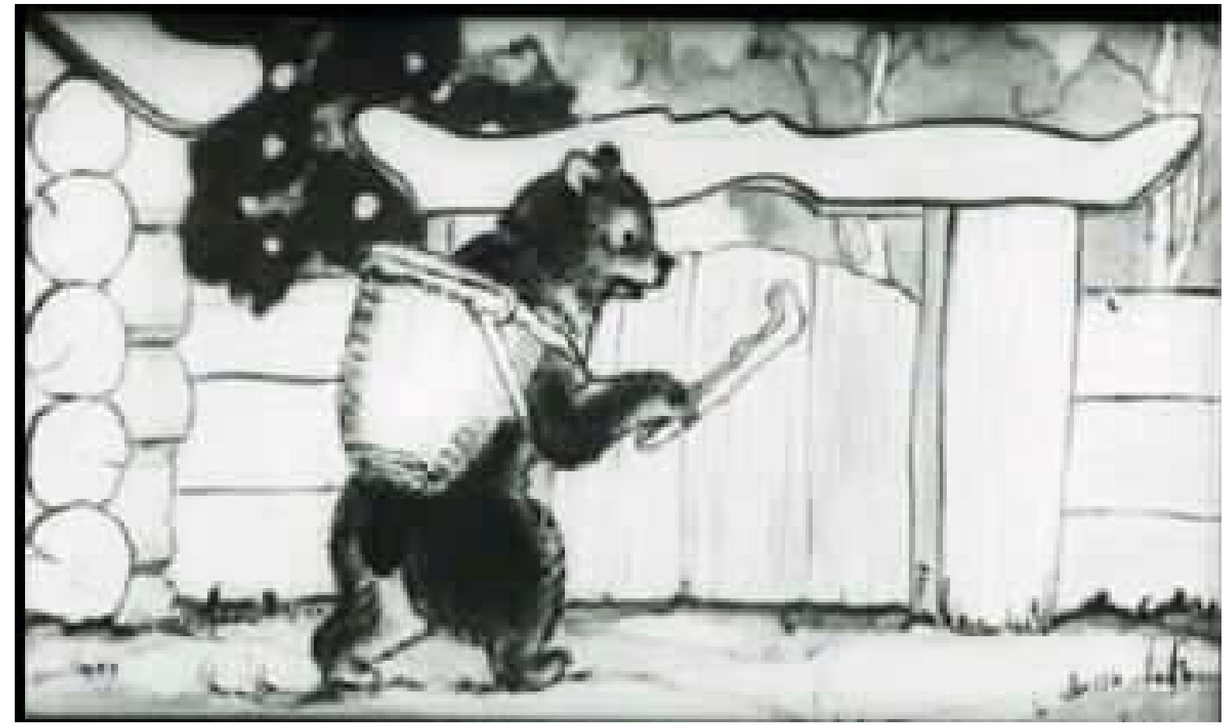

"הי! סבא, סבתא, פתחו לי. הבאתי לכם מתנות מנכדתכם מרישה!"

"הנה היא! חזרה מרישה יקרה שלנו!"
"האו, האו" נובח הכלב "תנו לי גם כן לחמנייה."

"מהר צריך לברוח מכאן" והוא ברח חזרה ליער שלו.

ושוב מרישה יכולה לשחק עם החברות,
אחרי שהצליחה להערים על הדוב!